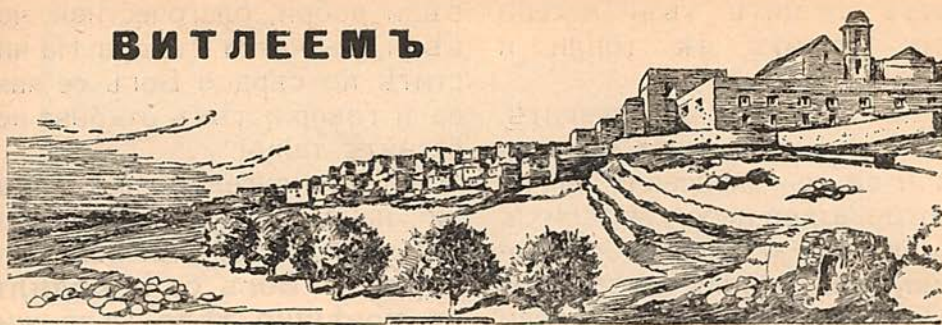

ВИТЛЕЕМЪ

накрай градеца и се подслонили въ една кошара, гдето овчари въ лошо време прибирали стадата си.

Помислете, мили деца: какъ бихме постъпили ние, ако бѣхме на мѣстото на свети Йосифа и света Дева Мария? — Бихме се заоплаквали, бихме се разгнѣвали, бихме се скарали съ съдържателя на странноприемницата, бихме удряли грубо по портитѣ на хорскитѣ кжщи и още какво ли не бихме сторили, за да се настанимъ добре — нали сме пжтници, при това — изморени, а, може би, и гладни! . . .

А двата свети пжтника кротко и безропотно отменили и се задоволили да се подслонятъ въ кошара и да седнатъ и починатъ върху сѣно и слама! . . . Това тѣ сторили, защото били добри, праведни човѣци, защото живѣли съ вѣра въ Бога и въ Неговата грижа за свѣта.

Презъ тази нощъ, преди 1937 години, въ кошарата св. Дева Мария родила *Спасителя на свѣта — Господа Исуса Христа*.

Тя повила малкия Исусъ и Го положила въ ясли. . .

Спасительтъ на свѣта, мили деца, се родилъ въ бедна кошара и билъ положенъ въ ясли! Ако ви запитамъ: где трѣбваше, споредъ васъ, да се роди Той? — сигурно ще ми отговорите: въ нѣкой отъ най-голѣмитѣ тогавашни градове — Римъ или Иерусалимъ; въ най-дивния палатъ; въ златна люлка, обсипана съ безценни камъни. . .

И евреитѣ очаквали Христа като силенъ и славенъ победителъ, царъ, подобенъ на Александра Македонски, който ще ги освободи отъ римското робство и ще имъ подчини да владѣятъ свѣта.

Но, Спасительтъ се родилъ като последно сиромашко дете. И така трѣбвало да бжде! Защото открай време, па и сега, мнозинството отъ човѣцитѣ, за чието спасение Той дойде, сж бедни и прости. . .

Презъ оная чудна нощъ, когато се родилъ Спасительтъ, овчари нощували на полето и пазѣли нощна стража при стадата си.

У насъ, мили деца, декемврийскитѣ и януарски зимни нощи сж много студени. Не е така, обаче, въ Светата Земя.